

Ангелъ Недѣлевъ

Завѣта на единъ ослѣпѣлъ герой

И тебъ кръстъ за храбрость краси днесъ гърдитъ,
Но ти вечъ, о татко, не виждашъ звѣздитъ, —
Ни слънце, ни мѣсецъ, ни хора, ни небе —
И мене, и мама, що плаче за тебе !

Ахъ, какъ ли, миль татко, ти страдашъ, задѣто
На менъ и на мама не виждашъ лицето !
Но ти се, о татко, не бой отъ измама —
Ний пакъ те тѣй любимъ, безкрайно, и двама !

— Въвъ честната обичъ на майка ти мила,
И въ твойта, о синко, азъ черпя пакъ сила
Да страдамъ съ утѣха и съ радостъ, че мога
Да слушамъ гласа ви, и този на Бога !

На Бога закрильникъ, Творецъ на сждбитъ,
Що менъ запази живота въ борбитъ —
Въвъ биткитъ страшни за нашта Родина,
Дѣ честно и славно паднаха мнозина !

До кръста, дѣтенце, кога те притискамъ,
Азъ моля се Богу, и само туй искамъ :
Достоенъ да бждешъ ти синъ на баща си,
Прилеженъ въ наука и честенъ въ дѣла си !

Азъ виждамъ, о синко, прѣзъ твойтѣ очички,
Природа и небе, и звѣзди, и птички —
И майка ти, скришно отъ мене че плаче,
За твоята участь — съ татко сираче !

Когато азъ умра, и врѣме се мине —
Когато ти станешъ на възраст, о сине,
Спомни си тѣзъ думи, на мене завѣта :
„Обичай родина и майка си клѣта !“
